

Any 31, núm. 45, Diumenge XXXII de durant l'Any, 7 de novembre de 2010.

SANT PARE, BENVINGUT!

Ens trobem avui com formant una corona al teu voltant, a dins i a fora de la Sagrada Família, temple que aquest matí és dedicat al culte, en una celebració que tu presideixes com a Pastor universal de l'Església. Al teu costat el nostre Pastor Diocesà, centenars de bisbes, preveres, diaques i tants milers de fidels.

Amb tu, successor de Pere, pelegrinem amb alegria a la Casa del Senyor, perquè Casa de Déu, la Sagrada Família, ho és a partir d'avui, en què es consagra. La genialitat amb que Gaudí projectà la nau central ens fa pensar en el Càntic dels Càntics, que Sant Ambrós comenta així: *“Ella (l'esposa) invoca Crist en la seva alegria i ha preparat una sala digna del banquet celestial. Per això diu: que vingui el meu Estimat al seu jardí, que mengi del fruit dels seus arbres. ¿Quins són aquesta arbres? En Adam t'havies convertit en un arbre sec, ara, per la gràcia de Crist, hi abunden els arbres carregats de fruits”.*

¿No experimentarem a partir d'avui la veritat del que diu Sant Ambrós?. Des d'avui assaborirem la bellesa de la simbologia bíblica d'aquest Temple. Entrar en el Temple significa entrar en el lloc on l'Estimat entra i s'alegra menjant els fruits. Per als Pares de l'Església aquest menjar és el banquet eucarístic. Celebrar l'Eucaristia és trobar-se ja en la terra promesa, en el jardí de la intimitat de Déu.

És per això que la nau de la Sagrada Família està coberta de pinacles de colors que representen els fruits de la terra promesa. S'alternen el raïm i el gra, símbols de l'Eucaristia, la qual és la litúrgia de la nova creació. Per a Sant Ireneu, en l'ofertori portem “tota la creació” a l'altar de Déu. L'Eucaristia és aleshores la porta per la qual tota la creació passa a convertir-se en Cos de Crist, és a dir, plena presència de Déu. L'Eucaristia és també la porta per la qual les famílies esdevenen el sagrament preciós del seu Amor, amb el qual enriqueixen l'Església i construeixen la societat.

Sí, amb tu, Sant Pare, avui “anem amb alegria a la Casa del Senyor” que és, des d'avui, el Temple de la Sagrada Família!

DURANT TOT EL MATÍ D'AVUI L'ESGLÉSIA PARROQUIAL NO S'OBRE. Per raons de seguretat, el temple romandrà tancat. A la tarda s'obrirà a les 17 h, com sempre, i a les 20:15 se celebrarà la Missa com cada diumenge.

COL·LECTA DEL DOMUND. Hem lliurat a la Delegació de Missions la quantitat de **8. 218,--€**. Gràcies per la vostra aportació, que ha superat la de l'any passat. **CONSELL PASTORAL.** Dimarts vinent tindrà lloc, a les 8 del vespre, la reunió mensual.

MOREL P. JOSEP M. PARÍS. Conegut i estimat de tots nosaltres, el P. París fou enterrat al Cementiri del Centre Borja de Sant Cugat, el divendres 29 d'octubre. A l'acte hi assistí Mn. Manel, acompanyat de Mn. Raimon. El P. París s'estimava la Parròquia i ens solia ajudar en les celebracions penitencials. També ens acompanyava en el Tridu Pasqual. En un proper Full esperem oferir-vos un escrit sobre aquest prevere jesuïta tan vinculat a Sarrià.

Per als cristians de Bagdad, la Missa és una qüestió de vida o mort!

Som l'ànima del món

Artide d'Alessandro D'Avenia publicat a "Avvenire" el 4 de novembre.

Diumenge passat, durant la Missa, la meva germana em va assenyalar, amb incredulitat, una senyora immersa en la lectura d'una revista amb un títol que feia més irònica, per no dir grotesca, la situació: "Vero. Salute". Una revista que promet més veritat i salvació (reduïda a salut, i el bé reduït a benestar) de la que ens dona la celebració cristiana del Diumenge. Dins meu vaig sentir una onada de revolta. No envers la senyora, sinó envers Déu: "Dius que ets la veritat, però després aquesta veritat no ens conquista". No esdevé una qüestió de vida o mort. No ens pren, no ens sorprèn. Preferim altres veritats a preus més assequibles, altres salvacions, més segures. La veritat i la vida es busquen, però no es troben. La veritat ha de tornar a seduir la vida i fer-nos descobrir de nou que són fetes de la mateixa pasta. La veritat ha de tornar a encarnar-se, perquè la vida en romanguí seduïda i conquistada i, en conseqüència, salvada.

Diumenge passat en una església de Bagdad, durant la missa, alguns terroristes van fer explotar les bombes que portaven, matant a més de 50 persones. Per als cristians aquells la missa fou qüestió de vida o mort.

Tomen a la memòria aquells 50 màrtirs d'Abitene, a l'Àfrica, que van ser executats durant la persecució de l'emperador Diocleciana, perquè foren sorpresos celebrant la Missa que els havia estat prohibida. L'amo de la casa que els hostatjava per a la celebració, va contestar així al procònsul, perplex per tanta obstinació: "*Sine dominico non possumus*". Sense el dia del Senyor, no podem. No podem viure. No podem ser. No podem.

"No hi ha vida sense coneixement, ni autèntic coneixement sense la veritable vida: és per això que els dos arbres foren plantats l'un al costat de l'altra", va explicar al començament del cristianisme, un anònim en la seva coneguda carta al curiós Diognet, pagà, seduït per la veritat. ¿Quina veritat? La vida dels cristians: l'encisava i en demanava compte i raó a un que fos capaç de donar una pinzellada sobre la identitat cristiana amb una claredat i senzillesa incomparables. Ell explica que Déu envia el seu fill "com Déu que era, i com a home, tal com calia que succeís per a salvar els homes, mitjançant la persuasió i no amb la violència". Si la veritat ja no convenç la vida és perquè ja no hi ha vida: s'ha desencamat, ja no té la carn i els ossos dels cristians. La vida no vol ser instruïda, sinó que vol ser escoltada, seduïda, estimada. Déu no és un catecisme, sinó vida.

Sovint ens acontentem amb una vida empobrida, esquinçada, avorrida. L'anònim autor té l'audàcia de dir a Diognet que els cristians són en el món "el que és l'ànima en el cos." Els cristians són la vida del món, com l'esperit manté viva l'ànima espiritual i el cos. Tots sabem quin sentiment de pèrdua no experimentem davant el cos mort d'un ésser estimat, sembla irrecognoscible, per més que cada tret del rostre ens sigui encara molt familiar per a nosaltres. Quan ja no hi ha més vida, fins i tot el cos perd la identitat. El món sense cristians és una closca buida, un cos sense vida.

Els cristians són l'ànima del món. Haurem de repetir-ho més sovint i preguntar-nos si on ens movem, treballem, descansem, som capaços de crear vida (és a dir, temps i atenció) en tot allò que s'esdevé al nostre voltant. El cristià és com un Rei Mides, transforma tot el que toca. No en or, sinó en vida. Però només ho pot fer si té dins seu l'exuberància de la vida. Els cristians poden tornar a seduir la vida i restituir-li la veritat de la qual té set, de la qual té una desesperada necessitat en uns temps de pobres espirituals, així com materials, i d'asfixiants dependències, més enllà d'aparents llibertats absolutes.

Nietzsche repetia que hauria cregut el dia que hagués vist en les cares dels cristians l'expressió d'un que fos salvat. Kafka, com si conegués les paraules de la Carta a Diognet, va escriure en els seus Diaris que hem estat separats de la salvació en dues ocasions: per haver menjat de l'arbre del coneixement del bé i del mal i per no haver menjat de l'arbre de la vida. Hem de deixar d'acontentar-nos amb veritats de quiosc i tornar a menjar de l'arbre de la vida, renaixent al centre del món, el diumenge passat, a Bagdad, altrament morirem cada dia, portant amb nosaltres cap a la fossa món, que llanguix, mancat d'ànima. Ha arribat l'hora que la veritat torni a seduir-nos. És l'hora de deixar-nos vèncer per la veritable temptació: menjar de l'arbre de la vida. Sense (menjar-ne), no podem (viure). Sense, no som.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. Dissabtes i Vigílies de festa, amb servei de guarderia pels petits: 19:15. Diumenges: 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15.
Confessions: dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Caritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. Centre Parroquial – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net